

Arrest

nr. 71 750 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van gemengd Tsjetsjeens-Oekraïense origine te zijn. U werd geboren op 2 september 1988 in de Oekraïense stad Sebastopol, waar u tot 1991 ook verbleef. In 1991 verhuisde u samen met uw ouders naar de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Kort voor het uitbreken van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, in 1994, keerden jullie echter naar Sebastopol terug. In 2001 verliet uw vader, R. B. (...) (O.V. 5.062.034), Oekraïne en kwam naar België, waar hij asiel aanvraagde. U bent echter niet op de hoogte van de precieze reden van zijn vertrek noch van de exacte aard van zijn problemen. In 2003 ging u vanuit Sebastopol naar Zelenograd in de omgeving van Moskou om er te gaan studeren.

Op 23 februari 2009 woonde u samen met drie kennissen een manifestatie bij op het Pushkinplein in Moskou ter nagedachtenis van de deportatie van het Tsjetsjeense volk door Stalin in 1944. Tijdens deze manifestatie ontstond een vechtpartij tussen verschillende deelnemers. U en uw kennissen maakten zich op dat moment onmiddellijk uit de voeten en gingen naar het appartement van een van jullie elders in Moskou. Diezelfde avond viel de lokale politie dit appartement binnen en hield er een huiszoeking in het bijzijn van getuigen. Bij deze huiszoeking werden zowel wapens als verboden literatuur in beslag genomen. Er was echter sprake van opgezet spel, aangezien geen van jullie dergelijke zaken in zijn bezit had. Jullie werden alle vier onmiddellijk gearresteerd en meegenomen naar een voorrechteniscel in Moskou. De volgende dag werd u officieel beschuldigd en overgebracht naar de gevangenis van de ROVD Butirskaya, waar u tot aan uw vrijlating verbleef. Wekelijks werd u door een rechercheur ondervraagd, die u probeerde te overhalen de schuld in de schoenen van een van uw kennissen te schuiven. U weigerde dit echter te doen, mede op aanraden van uw advocaat. Uiteindelijk werd u op 18 april 2009 door uw familie vrijgekocht voor ongeveer 50 000 dollar. Hiervoor hadden uw ouders hun appartement in Zelenograd moeten verkopen. Op aanraden van uw advocaat vervulde u vervolgens ruim een jaar legerdienst bij de Russische marine in Sebastopol (Oekraïne). In die periode vond in Rusland het proces plaats waarop u uiteindelijk van alle beschuldigingen werd vrijgepleit. In mei 2010 keerde u na uw legerdienst terug naar Zelenograd om uw studies te hervatten. Daar ondervond u echter problemen om een paspoort te krijgen omwille van uw openstaande schulden als gevolg van uw vrijkoping. U was tevens geschokt door de toestand waarin het land zich bevond en besloot daarom naar Sebastopol terug te gaan. Oekraïne bevond zich op dat moment echter in een crisis, waardoor het moeilijk was om een goedbetaalde job te vinden. Bijgevolg besloot u naar uw ouders te gaan, die in Ingoesjetië verbleven omwille van de militaire loopbaan van uw stiefvader. U betrok een eigen appartement in Nazran en liet u er registreren. Begin september 2010 ging u naar Grozny om er familieleden te bezoeken. U kreeg er tevens een werkaanbod om de grafische afdeling van het Ministerie van Buitengewone Situaties te versterken, dat u op vraag van uw moeder uiteindelijk weigerde. Midden september 2010 ging u terug naar Ingoesjetië. U was echter erg aangedaan door wat u in Grozny had gezien: posters van Kadyrov en Poetin, die met elkaar verbroederden, onschuldige mensen die zonder aanleiding verdwenen, de angst die er heerste enzovoort. Daarom besloot u spotprenten te maken met betrekking tot Poetin en Kadyrov, die u vervolgens zonder veel nadenken op het internet plaatste. De reacties die u op deze spotprenten kreeg, waren positief, maar uw vrienden waarschuwden u voor de mogelijke gevolgen. U ging er echter vanuit dat u niets zou overkomen omdat u in Ingoesjetië verbleef. Maar in de ochtend van 29 oktober 2010 vielen gemaskerde soldaten in camouflage-uniform uw appartement binnen. Ze haalden u uit bed en toen u zich probeerde te verdedigen, pakten ze u zo hardhandig aan dat u het bewustzijn verloor. Toen u terug bijkwam, bevond u zich in een wagen, waarmee u overgebracht werd naar een kelderruimte in Atchoi-Martan. In die kelder bevond zich ook een Tsjetsjeense of Ingoesje jongen, die u vertelde dat u zich bij de kadyrovtsi bevond. Hij werd in uw bijzijn door kadyrovtsi aangerand en mishandeld. Zelf werd u eveneens geschopt en geslagen. De volgende dag werd u uit de kelder weggehaald door een Rus met de roepnaam A. (...), die in Tsjetsjenië op dienstreis was en deel uitmaakte van een eliteorganisatie, het zogenaamde 'agentschap van goede zaken', die stamde uit de tijd van de Sovjet-Unie. Hij bracht u met een gepantserd voertuig over naar het veldhospitaal van de Russische militaire basis in Troitskaya, waar u gedurende enkele dagen verbleef. U liet zich wel onderzoeken in het ziekenhuis van Nazran, maar wilde daar uit veiligheidsoverwegingen niet verder behandeld worden. Begin november kreeg u te horen dat de kadyrovtsi naar iemand op zoek waren. Ze waren reeds op de Russische militaire basis in Chankala langs geweest en zouden ook naar andere Russische militaire basissen gaan. Daarom besloot u dat het beter was om het land te verlaten. In die periode ging uw moeder ook naar het parket om er klacht in te dienen tegen wat u overkomen was. Haar klacht werd echter niet aanvaard omdat ze betrekking had op de kadyrovtsi.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 6 november 2010. Vanuit Troitskaya bracht uw stiefvader u met de wagen naar Tchuskë (in Rusland), van waaruit u met een vissersboot naar de Oekraïense havenstad Kerch voer. Vanuit Kerch reisde u vervolgens met de trein naar Uzhgorod (Oekraïne), waar u door een onbekende persoon werd opgewacht. Hij bracht u met de wagen naar Lvov, waar u vier dagen verbleef alvorens naar Europa door te reizen. U stak de grens tussen Oekraïne en Polen over met een wagen met Europese nummerplaten. Vanuit Polen kwam u tot slot met een bus naar België, dat u bereikte op 16 november 2010. Op 18 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de

andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetïë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie verlaten hebt omdat u er problemen kende met kadyrovtsi nadat u spotprenten over Poetin en Kadyrov op het internet geplaatst had.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs overmaken van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u op 23 februari 2009 door de stedelijke politie van Moskou gearresteerd werd nadat u samen met 3 kennissen een manifestatie ter nagedachtenis van de deportatie van het Tsjetsjeense volk naar Kazakstan had bijgewoond. U bevond zich op dat moment in het appartement van een van deze kennissen, waar die avond een huiszoeking werd uitgevoerd. Bij de huiszoeking werden een pistool en verboden literatuur in beslag genomen, hoewel geen van jullie dergelijke zaken in zijn bezit had (CGVS 1, p. 6-7 en 8). U slaagde er echter niet in de Belgische asielinstanties het proces-verbaal van deze huiszoeking voor te leggen noch enig document met betrekking tot uw arrestatie. Na uw arrestatie werd u in eerste instantie in voorhechtenis genomen, van waaruit u de volgende dag overgebracht werd naar de gevangenis van de ROVD Butirskaya. Daar zat u vast op beschuldiging van bezit van wapens en verboden literatuur tot u op 18 april 2009 door uw ouders vrijgekocht werd (CGVS 1, p. 7-8). Ook met betrekking tot uw officiële inbeschuldigingstelling, vasthouding of vrijkoping kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Om het geld voor uw vrijkoping bijeen te krijgen, moesten uw ouders hun appartement in Zelenograd verkopen (CGVS 1, p. 7). Deze bewering kon u evenmin met enig document staven. Na uw vrijlating vervulde u ruim een jaar legerdienst bij de Russische marine in Sebastopol (Oekraïne). In die periode vond ook uw proces plaats, waarop u bijgevolg zelf niet aanwezig was, maar wel volledig vrijgepleit werd (CGVS 1, p. 5, 7 en 9). U slaagde er evenwel niet in enig document aan te brengen met betrekking tot dit proces noch met betrekking tot uw legerdienst. Na uw legerdienst vestigde u zich uiteindelijk in de buurt van uw ouders in Ingoesjetïë omdat u geen toekomst meer zag in Zelenograd of Sebastopol. In september 2010 ging u naar Tsjetsjenië om er familieleden te bezoeken (CGVS 1, p. 9-10). U was erg gechoqueerd door de wantoestanden en het machtsvertoon dat u er zag en begon daarom spotprenten te maken die u via het internet openbaar maakte (CGVS 1, p. 17). U maakte aan het Commissariaat-generaal wel een kopie van enkele van deze spotprenten over, maar kon op geen enkele wijze aantonen dat deze prenten weldegelijk van uw hand zijn of ze onder uw naam op het internet geplaatst werden. De door u overgemaakte kopieën bevatten immers geen enkele verwijzing naar uw persoon. Omwille van deze spotprenten werd u in de ochtend van 29 oktober 2010 door kadyrovtsi uit uw appartement meegenomen en overgebracht naar een kelder in Atchoi-Martan (CGVS 1, p. 14-15 en 17). De volgende dag werd u daar weggehaald door een hooggeplaatste Rus met de roepnaam A. (...), die u naar de Russische militaire basis in Troitskaya overbracht (CGVS 1, p. 16). Daar bracht u een vijftal dagen door in het militaire veldhospitaal, vooraleer u de Russische Federatie definitief verliet (CGVS 1, p. 16 - CGVS 2, p. 5 en 9). In die periode liet u zich echter wel onderzoeken in het Republikeinse Ziekenhuis van Nazran, waar u om veiligheidsredenen echter niet behandeld wilde worden (CGVS 2, p. 9). U slaagde er echter niet in enig begin van bewijs aan te reiken met betrekking tot uw arrestatie, vasthouding en vrijlating, noch met betrekking tot uw verblijf in het veldhospitaal van de Russische militaire basis in Troitskaya.

U legde wel een medisch attest voor van het Republikeins Klinisch Ziekenhuis van Ingoesjetïë waaruit blijkt dat u er op 1 november 2010 in de afdeling traumautologie opgenomen werd met verschillende verwondingen waaronder een hersenschudding, gebroken neus en gebroken scheenbeen. Dit attest is echter geen formeel bewijs dat de vastgestelde verwondingen het resultaat waren van de problemen die u bij het Commissariaat-generaal aanhaalde. Het attest vermeldt immers letterlijk dat de vastgestelde verwondingen volgens de verklaringen van de patiënt opgelopen werden als gevolg van slagen op 01/11/2010 en is dus louter op uw eigen verklaringen gebaseerd. Het bevat bovendien geen enkele verwijzing naar de omstandigheden waarin deze slagen plaatsvonden. U legde tot slot ook verschillende internetartikels voor met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en personen met soortgelijke problemen als de uwe. Uw naam wordt echter in geen enkel van deze

documenten genoemd (CGVS 1, p. 13). Bijgevolg kunnen deze artikels niet gelden als een formeel bewijs van de problemen waarvan u zelf het slachtoffer werd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. Zo had u bijvoorbeeld geen idee waar of wanneer het proces plaatsvond, waarop u vrijgesproken werd van de beschuldigingen naar aanleiding van uw arrestatie op 23 februari 2009 (CGVS 1, p. 9). U wist evenmin wie de advocaat was die uw rechten verdedigde noch wie er op de rechtszitting in uw plaats aanwezig was (CGVS 1, p. 9). U haalde wel aan dat u deze zaken nooit met uw ouders had besproken omdat het een pijnlijk onderwerp was en u zich schuldig voelde (CGVS 1, p. 9). Deze argumentatie is echter niet afdoende. U kon verder niet zeggen hoe uw ouders erachter kwamen dat u door kadyrovtsi was meegenomen (CGVS 2, p. 6) noch welke stappen uw stiefvader precies ondernomen heeft om u te vinden (CGVS 2, p. 6). U wist daarnaast evenmin of uw stiefvader de autoriteiten raadpleegde (CGVS 2, p. 7) noch naar welk parket uw moeder ging om klacht in te dienen naar aanleiding van wat u overkomen was (CGVS 2, p. 10). U had tot slot ook geen idee of uw moeder naar aanleiding van uw problemen met de kadyrovtsi eveneens een advocaat geraadpleegd had (CGVS 2, p. 10). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de ernst van de door u verklaarde vrees. Zo wendde u zich op 4 november 2010, met andere woorden kort na uw vrijlating uit Atchoi-Martan, nog tot de autoriteiten in Nazran om er uw tijdelijke identiteitskaart af te halen (CGVS 1, p. 13). Dit is op zijn minst opmerkelijk aangezien u kort daarvoor reeds door de kadyrovtsi uit uw appartement in Nazran werd meegenomen en u vernomen had dat de kadyrovtsi naar iemand op zoek waren (CGVS 1, p. 17). U gaf bovendien zelf aan dat Kadyrov ook in Ingoesjetï het recht heeft om rebellen te bestrijden en mensen die hem via het internet bestrijden eveneens als rebellen beschouwd worden (CGVS 1, p. 17), wat u ook met enkele internetartikels ondersteunde. Desalniettemin begaf u zich toch naar de autoriteiten in Nazran. Het is echter niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou nemen louter en alleen om een tijdelijke identiteitskaart af te halen. Hierdoor wordt niet enkel de ernst van de door u verklaarde vrees, maar ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aangetast.

U maakte voorts evenmin aannemelijk dat u ook in de toekomst een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade loopt. Zo heeft zich sinds uw vertrek uit Ingoesjetï immers niets meer voorgedaan met betrekking tot uw problemen (CGVS 2, p. 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Oekraïne met een wagen met Europese nummerplaat naar Polen bent gereisd. Tijdens deze reis werd gebruik gemaakt van een binnenlands Oekraïens paspoort op naam van een zekere D. I. G. (...) (CGVS 1, p. 18). Onderweg kreeg u controle aan de Oekraïense grenspost, maar aan de Poolse grenspost werd u niet meer gecontroleerd (CGVS 1, p. 19). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u met een binnenlands Oekraïens paspoort en zonder paspoortcontrole aan de Poolse grenspost de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS 1, p. 17-18), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden al uw documenten, waaronder uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw militair boekje en uw getuigschriften over uw studie tijdens een inval in uw woning op 29 oktober 2010 zijn afgenomen (CGVS 1, p. 13 en 14). Er moet in dit verband overigens worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel geloofwaardig en authentiek identiteitsdocument voorlegde. Aangaande uw tijdelijke identiteitskaart verklaarde u immers zelf dat dit document niet volgens de regels werd uitgereikt (CGVS 1, p. 13 en 14, CGVS 2, p. 11). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie over uw staatsburgerschap (u verklaarde immers dat u misschien wel het Oekraïense staatsburgerschap bezat - CGVS 2, p. 11) alsook informatie over uw achtereenvolgende officiële woonplaatsen (u gaf aan zowel in

Sebastopol (gelegen in Oekraïne) als in Zelenograd in de omgeving van Moskou als in Ingoesjetïë geregistreerd te zijn geweest - CGVS 1, p. 3 en 4) probeert achter te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw tijdelijke identiteitskaart, foto's van uzelf en uw familie, 10 medische attesten uit België en een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw vader) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw tijdelijke identiteitskaart bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de problemen die u verklaarde gekend te hebben. De door u voorgelegde foto's houden evenmin verband met de problemen die u aanhaalde en kunnen bovenstaande beslissing zodoende niet wijzigen. De medische attesten van Belgische artsen hebben geen bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in de Russische Federatie gekend zou hebben. Uit het attest d.d. 15 maart 2011, dat bovendien opgesteld werd in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie en bijgevolg bedoeld is voor de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat u last heeft van posttraumatische stress (PTSD). Deze bewering kan bovenvermelde vaststellingen (het ontbreken van afdoende bewijsstukken met betrekking tot uw problemen, onaannemelijke vaagheid aangaande een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas en bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw reisroute) echter niet verklaren. De kopie van de identiteitskaart van uw vader, R. B. (...) (O.V. 5.062.034), ten slotte, bevat enkel de identiteitsgegevens van uw vader, die evenwel niet betwist worden. In het kader van de asielaanvraag van uw vader werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts is verzoekende partij tevens de mening toegedaan dat in hoofde van verwerende partij een beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij in totaal bijna zeven uur werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal, zonder dat verwerende partij enige tegenstrijdigheid heeft kunnen bemerken in haar verklaringen en dat zij op heel spontane wijze dezelfde gedetailleerde informatie heeft kunnen weergeven op twee verschillende dagen, bevestigt de Raad dat zoals verwerende partij terecht opmerkt nergens in de bestreden beslissing enig gewag wordt gemaakt van tegenstrijdigheden tussen de beide verhoren die verzoekende partij heeft afgelegd. De Raad wijst er evenwel wederom op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar eveneens uit vage en ongeloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is. Het aanbrengen van desbetreffend argument is derhalve niet dienstig.

2.2.4.1. Wat betreft het niet kunnen bijbrengen van enig begin van bewijs van de problemen die verzoekende partij verklaart te hebben gehad, erkent verzoekende partij dat zij er inderdaad niet in geslaagd is om verschillende documenten neer te leggen. Zij merkt op dat zij toch wel enkele documenten heeft neergelegd enerzijds en dat zij een rechtvaardiging heeft kunnen geven voor het ontbreken van andere documenten anderzijds.

Verzoekende partij stelt dat zij een medisch attest heeft voorgelegd van het Republikeins Klinisch Ziekenhuis van Ingoesjetië, waaruit blijkt dat zij op 1 november 2010 in de afdeling traumatologie opgenomen werd met verschillende verwondingen waaronder een hersenschudding, een gebroken neus en een gebroken scheenbeen. Tevens legt zij tien medische attesten neer die werden opgesteld in België. Uit deze attesten blijkt dat zij verschillende verwondingen heeft opgelopen en dat zij aan posttraumatische stress lijdt. Deze documenten moeten volgens verzoekende partij minstens als begin van bewijs gelden voor de feiten die zij beweert te hebben meegemaakt.

Verder verklaart verzoekende partij dat zij omtrent haar ontvoering op 29 oktober 2010 en haar vasthouding gedurende twee dagen in Atchoi-Martan een heel gedetailleerd verhaal heeft kunnen weergeven. Zij benadrukt dat dit verhaal niet onmiddellijk betwist is door verwerende partij.

Ook heeft zij uitgelegd hoe bepaalde documenten, zoals haar Russisch Binnenlands paspoort, haar geboorteakte, haar militair boekje en getuigschriften over haar studies werden meegenomen door kadyrovtsi.

Wat betreft haar arrestatie op 23 februari 2009, haar officiële inbeschuldigingstelling, vasthouding en vrijkoping, stelt verzoekende partij dat zij niet in het bezit is van documenten die deze verklaringen kunnen staven. Verzoekende partij betoogt in dit verband wederom dat verwerende partij deze verklaarde feiten niet onmiddellijk betwist. Ten tweede preciseert verzoekende partij dat haar arrestatie een willekeurige arrestatie lijkt te zijn en het daarom niet onaannemelijk is dat zij in het kader van deze arrestatie/inbeschuldigingstelling geen PV of een schriftelijke beschuldiging zou hebben ontvangen.

Waar haar wordt verweten geen enkel bewijs te hebben voorgelegd van het proces, waarop zij vrijgesproken werd, benadrukt verzoekende partij dat zij na haar vrijlating naar Sebastopol is vertrokken en dat zij pas later via haar moeder had vernomen dat zij werd vrijgesproken, nadat haar ouders haar hadden vrijgekocht. Zij werpt op dat het niet zeker is dat er een beslissing bestaat waarin zij wordt vrijgesproken. Verder verklaart verzoekende partij nogmaals dat zij niet kan bewijzen dat haar ouders hun appartement hebben moeten verkopen om haar vrij te kopen, nu dit een zeer moeilijk onderwerp is voor haar familie, reden waarom zij er zelden over praatte.

Met betrekking tot de spotprenten, argumenteert verzoekende partij dat zij in de onmogelijkheid verkeert om aan te tonen dat deze tekeningen van haar hand zijn en dat die onder haar naam op het internet geplaatst werden, nu zij niet meer over haar computer beschikt en de prenten ondertussen gecensureerd werden en niet meer op het internet te vinden zijn.

Verzoekende partij concludeert dat, nu de weigeringsbeslissing voornamelijk is gebaseerd op de vaststelling dat zij bepaalde documenten niet heeft neergelegd, zij een uitleg heeft kunnen verschaffen voor het ontbreken van bepaalde documenten, zij wel enkele documenten heeft kunnen neerleggen die dienen te worden weerhouden als een begin van bewijs, zij wel een coherent en gedetailleerd verhaal heeft kunnen vertellen, de feiten die zij heeft meegemaakt heel erg zijn en zij niet op bescherming van de autoriteiten kan rekenen, haar het voordeel van de twijfel krachtens artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet dient te worden toegekend.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekende partij verschillende malen betoogt dat de door haar aangegeven feiten niet betwist worden door verwerende partij, de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust, zoals reeds werd uiteengezet in punt 2.2.2. Het is derhalve niet de taak van de commissaris-generaal om te bewijzen dat de feiten waarop zij zich beroept, onwaar zijn.

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partij dat zij een aantal medische attesten heeft kunnen neerleggen, waaruit blijkt dat zij *“fysieke en psychische letsels”* heeft en dat deze documenten als begin van bewijs dienen voor haar beweerde problemen, constateert de Raad dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom aangaande bewijsstukken niet als bewijs kunnen worden weerhouden voor haar aangehaalde problemen/niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffende motivering in de bestreden beslissing ongemoeid laat, nu zij enkel volhardt in haar bewering dat de medische attesten wel dienst kunnen doen als begin van bewijs voor haar problemen. Het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, volstaat uiteraard niet om de motieven in kwestie te weerleggen, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij in gebreke blijft.

Bovendien wijst de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Met betrekking tot de verklaring dat verzoekende partij omtrent haar ontvoering op 29 oktober 2010 en haar vasthouding gedurende twee dagen in Atchoi-Martan een heel gedetailleerd verhaal heeft kunnen weergeven, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf rust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling

aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omwille van de problemen die zij met kadyrovtsi ondervond naar aanleiding van de spotprenten die zij onder haar naam op het internet zette – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. *In casu* brengt verzoekende partij geen enkel bewijsdocument bij over haar beweerde arrestatie. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om enige documenten in verband met deze beweringen te bemachtigen. Integendeel beperkt verzoekende partij zich ertoe te verklaren dat zij omtrent deze feitelikheden een zeer gedetailleerd verhaal naar voor heeft kunnen brengen, wat, rekening gehouden met de op haar rustende bewijslast, geenszins volstaat om de ontstentenis van enig begin van bewijs goed te praten. Ter volledigheid werpt de Raad nog op dat de bewering van verzoekende partij dat zij omtrent de arrestatie naar aanleiding van het publiek maken van spotprenten op het internet een zeer gedetailleerd verhaal heeft kunnen vertellen, hoe dan ook niet voldoende is om aan te nemen dat deze verklaringen waar zijn, daar de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas, zoals reeds werd gesteld, onder meer uit vage verklaringen kan worden afgeleid. In de bestreden beslissing werd op uitvoerige wijze toegelicht dat de uiteenzettingen van verzoekende partij onaannemelijke vaagheden bevatten, die in onderhavig verzoekschrift niet kunnen worden gerechtvaardigd, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting.

Waar verzoekende partij vervolgens benadrukt dat zij heeft uitgelegd hoe sommige van haar documenten werden meegenomen door kadyrovtsi, bemerkt de Raad dat verwerende partij in haar beslissing uiteenzet waarom aan dit onderdeel van het asielrelaas evenmin geloof kan worden gehecht. De Raad wijst verzoekende partij er nogmaals op dat het louter herhalen van een deel van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat zij *in casu* heeft nagelaten.

Met betrekking tot het betoog dat de arrestatie van verzoekende partij op 23 februari 2009 willekeurig *"lijkt te zijn"*, waardoor zij hierover geen officiële documenten heeft ontvangen, stelt de Raad vast dat uit de bewoordingen in het verzoekschrift kan worden afgeleid dat het ter justificatie aangebrachte argument hypothetisch is. Verzoekende partij meent niet met zekerheid te kunnen vaststellen dat de arrestatie willekeurig was, waardoor zij niet in het bezit zou zijn gesteld van officiële documenten. Aangezien het verzoekende partij zelf toekomt om in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen aan te brengen die haar asielrelaas kunnen ondersteunen, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen onderneemt om stavingstukken te bekomen in verband met deze arrestatie. Het feit dat verzoekende partij zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot de hypothetische veronderstelling dat het een willekeurige arrestatie betreft, toont aan dat zij duidelijk geen ernstige pogingen heeft ondernomen om enig bewijs te vergaren. Een zelfde redenering kan door de Raad worden toegepast met betrekking tot haar argumenten dat er geen zekerheid bestaat *"omtrent het feit dat er een beslissing bestaat die verzoeker vrijspreekt"* en dat zij het onderwerp van de appartementsverkoop van haar moeder en haar stiefvader niet opnieuw wenst op te rakelen omdat dit bij hen gevoelig ligt. Uit zulk betoog kan eenvoudigweg worden afgeleid dat verzoekende partij geen moeite heeft ondernomen om aan de op haar rustende bewijslast tegemoet te komen. Desbetreffende argumenten vormen derhalve geen bevredigende verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs.

Daar waar verzoekende partij verder toelicht dat zij in de onmogelijkheid verkeert om aan te tonen dat deze tekeningen van haar hand zijn en dat die onder haar naam op het internet geplaatst werden, nu zij niet meer over haar computer beschikt en de prenten ondertussen gecensureerd werden en niet meer op het internet te vinden zijn, bemerkt de Raad dat zulke bewering (deels) niet strookt met hetgeen verzoekende partij vertelde tijdens haar tweede gehoor op het commissariaat-generaal: *"hoe aan kopieën van uw ontwerpen geraakt? Ik nam via internet contact op met mijn vrienden in Oekraïne...Ze zeiden dat ze zeker waren dat het mogelijk is om ze op internet te vinden en ze moesten zoeken. Ze waren zeker dat deze info nog steeds op internet zou staan..."* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag van 15 juni 2011, p. 10-11). De Raad is de mening toegedaan dat het niet overtuigend overkomt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift met zekerheid weet te zeggen dat haar spotprenten niet meer op het internet (onder haar naam) te vinden zijn. Zij verklaarde immers dat zij vrienden diende te contacteren, die voor haar op het internet op zoek gingen naar haar tekeningen.

Derhalve vormt haar argument geen voldoende verklaring voor het feit dat zij met betrekking tot het ultieme kernelement van haar asielrelaas geen enkel begin van bewijs weet voor te leggen.

Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag te staven (middels bewijsstukken), verzoekende partij geen bevredigende verklaring heeft kunnen geven voor het ontbreken van bewijselementen en nu, mede door de ontstentenis van enig begin van bewijs die – zo geeft zij zelf aan in haar verzoekschrift – een belangrijk motief vormt in de weigeringsbeslissing, haar asielrelaas niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan door de Raad worden besloten dat geenszins is voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Aangaande de verschillende vaagheden die verwerende partij deduceert uit het voorgehouden asielrelaas, betoogt verzoekende partij dat alle vastgestelde vaagheden betrekking hebben op elementen/situaties die zij zelf niet heeft meegemaakt. Volgens verzoekende partij dient in dit verband opnieuw de nadruk te worden gelegd op het feit dat verzoekende partij tijdens de gehoren heeft uitgelegd dat dit onderwerp zeer pijnlijk was voor haar familie en dat zij hier daarom zeer zelden over praatte. Omdat zij enig kind van haar moeder is, heeft verzoekende partij geen zin om haar moeder lastig te vallen met zulke vragen.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat de verklaringen dat de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden slechts betrekking hebben op feitelijkheden die verzoekende partij zelf niet heeft meegemaakt en dat zij verder geen details wenste te bespreken met haar familie omdat het een pijnlijk onderwerp betreft, absoluut niet overtuigen. Van verzoekende partij kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich, indien zij werkelijk vervolging vreest, terdege zou informeren naar de details over de rechtszaak die tegen haar liep in verband met de arrestatie op 23 februari 2009. Eveneens is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij geen verder vragen heeft gesteld over hoe haar ouders erachter kwamen dat zij door kadyrovtsi werd meegenomen, welke stappen haar stiefvader precies heeft ondernomen om haar te vinden, of haar stiefvader de autoriteiten raadpleegde, naar welk parket haar moeder precies ging om klacht in te dienen en of haar moeder naar aanleiding van haar problemen met kadyrovtsi een advocaat had geraadpleegd. Het feit dat verzoekende partij weigert zich grondig te informeren over een aantal uiterst fundamentele aspecten van haar asielrelaas, wat haar in staat zou stellen om haar risico op vervolging beter in te schatten en haar tevens een beter zicht zou kunnen verschaffen op de eventuele mogelijkheden die er zijn om dit risico op vervolging te minimaliseren, wijst op een flagrant gebrek aan interesse, dat onmogelijk kan worden goedgepraat door bovenvermelde argumenten. Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat verzoekende partij, met betrekking tot de vaststellingen dat verzoekende partij niet wist waar of wanneer het proces plaatsvond waarop zij vrijgesproken werd van de beschuldigingen naar aanleiding van haar arrestatie op 23 februari 2009 en dat zij net zo min wist te zeggen wie de advocaat was die haar rechten verdedigde op dit proces of wie er op de terechtzitting in haar plaats aanwezig was, reeds tijdens haar gehoor gewag maakte van het excuus dat zij deze zaken nooit met haar ouders had besproken omdat het een pijnlijk onderwerp was. Verwerende partij oordeelde in haar beslissing reeds dat zulke verklaring niet afdoende is. Wat deze onwetendheden betreft, herhaalt verzoekende partij dus hetzelfde reeds beoordeelde excuus, wat uiteraard niet volstaat om de motieven in kwestie te weerleggen.

2.2.6.1. Betreft het niet met de verklaarde vrees in overeenstemming te brengen gedrag van verzoekende partij, met name dat zij zich, ondanks haar vrees, toch tot de autoriteiten in Nazran wendde om er een tijdelijke identiteitskaart af te halen, haalt verzoekende partij aan dat zij weliswaar bang was om dit document te gaan afhalen, maar dat zij echter geen keuze had, nu het onmogelijk is om binnen de Russische Federatie te reizen zonder in het bezit te zijn van dit document. Bovendien, zo stelt verzoekende partij, legt verwerende partij van haar kant geen bewijs neer van de veronderstelling dat het zo riskant is om een identiteitskaart bij de Ingoesje autoriteiten in Nazran te gaan halen indien men problemen heeft met kadyrovtsi.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat, zoals reeds gesteld onder punt 2.2.2., de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust en het niet aan verwerende partij toekomt door onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Hoe dan ook, is de Raad van oordeel dat de feiten voor zich spreken. Verzoekende partij meent dat zij, toen zij spotprenten over Poetin en Kadyrov maakte en deze op het internet zette, veilig was omdat zij op dat moment in Ingoesjetie verbleef. Desondanks werd zij op 29 oktober 2010 in haar appartement in Nazran, Ingoesjetie, opgepakt door gemaskerde mannen en werd zij meegevoerd naar een kelderruimte in Atchoi-Martan, Tsjetsjenië. Verder verklaarde verzoekende partij dat zij in november 2010, kort na haar

vrijlating, te horen kreeg dat de kadyrovtsi naar iemand op zoek waren. Nu verzoekende partij zelf verklaart vanuit Ingoesjetië te zijn ontvoerd door kadyrsovtsi voor activiteiten die zij vanuit deze deelstaat heeft gevoerd en aangezien zij tevens vermoedde nog steeds door kadyrovtsi te worden gezocht, is het absoluut niet ernstig te nemen dat zij kort na haar vrijlating op 4 november 2010, ondanks haar vrees voor vervolging, een tijdelijke identiteitskaart zou afhalen bij de autoriteiten in Nazran. Bovendien verklaart verzoekende partij zelf, zoals tevens in de bestreden beslissing wordt weergegeven, dat Kadyrov ook in Ingoesjetië het recht heeft om rebellen te bestrijden: *“...Denk je dat hij je niet kan vinden in Ingh. Ze hadden gelijk. Poetin heeft een bevel uitgevaardigd waarin staat dat Kadyrov in ingh zijn volle recht heeft. (Zie doc met sterretje) Ramzan kadyrov kan persoonlijk de rebellen in ingh bestrijden. In een ander artikel staat wie als rebel wordt beschouwd. Ook mensen die met kadyrov vechten op het internet. Voor hem ben ik hetzelfde. Als je de site van de leiders in tsj en ingh breekt, dan krijg je 2 jaar...”* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 19 mei 2011, p. 17). Verzoekende partij zet derhalve zelf op uitvoerige wijze uiteen dat zij in Ingoesjetië wel degelijk het risico loopt om te worden vervolgd door kadyrovtsi. Het kadert dan ook geenszins in de door verzoekende partij aangevoerde vrees voor vervolging om het risico te nemen zich bij de officiële instanties in Ingoesjetië aan te bieden om een identiteitsdocument af te halen. Haar aangehaalde excuus dat zij zonder dergelijk document niet binnen de Russische Federatie kon reizen, overtuigt niet, daar het volgens de Raad volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij een dermate groot risico zou nemen indien zij werkelijk vreesde voor haar leven. Dergelijk gedrag doet derhalve in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. Aangaande de argumenten van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de verklaarde reisroute en de daarbij gebruikte identiteitsdocumenten, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Uit de vaststellingen dat verzoekende partij geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de door haar aangehaalde problemen, verzoekende partij onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van haar asielrelaas, haar gedrag niet in overeenstemming te brengen valt met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat zij in de toekomst nog vervolging (of het lijden van ernstige schade) riskeert, nu zich sinds haar vertrek uit Ingoesjetië geen problemen meer hebben voorgedaan en uit de constatering dat, nu haar asielrelaas niet geloofwaardig is, er ook geen geloof meer kan worden gehecht aan haar bewering dat haar documenten tijdens een inval in haar woning zouden zijn afgenomen, oordeelt de Raad dat aan het relaas van verzoekende partij terecht geen geloof kan worden gehecht, zodat haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.9. Uit voorgaande uiteenzetting is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal*

burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22) en dat verzoekende partij tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal van 19 mei 2011 en 15 juni 2011 (administratief dossier, stukken 8 en 5) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT